

KLETBA
KRVE
&
KAMENE

K. A. TUCKEROVÁ

FRAGMENT

Kletba krve a kamene

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

K. A. Tuckerová
Kletba krve a kamene – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KLETBA
KRVE
&
KAMENE

K. A. TUCKEROVÁ

Přeložil Josef Kalousek

FRAGMENT

*Mým čtenářům, kteří se ke mně
na dlouhé cestě z Aljašky do Isloru přidali.*

POZNÁMKA AUTORKY

Tato kniha je beletristickým dílem. Odkazy na historické události, skutečné osoby a skutečná místa je nutno brát v kontextu žánru. Všechny ostatní názvy, postavy, místa i události jsou výplodem autorčiny fantazie a jejich případná podobnost se skutečnými událostmi, místy a lidmi, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

KAPITOLA PRVNÍ

Romeria

Zápach splašků mi do očí vžene slzy. Nebýt toho návalu adrenalinu, co mi teď koluje v žilách, nejspíš už bych všechny ty lahodné seacadorské hrozny, na kterých jsem si dnes odpoledne pochutnávala, vyzvrátila.

„Půjdu první –“

„Ne.“ Zander popadne Elisafa za rameno, aby jeho věrný přítel nemohl po žebříku vyšplhat. I v tomhle temném podzemním tunelu vidím, jak má zatnutou čelist a jaké odhodlání mu srší z očí. „Jestli to je nějaká mordainská past, tak se s tím lépe vypořádám já.“

Zander dokáže nepřítele v mžiku spálit na uhel. Já to viděla na vlastní oči, stejně jako všichni ostatní, kdo byli tomu hrozivému výjevu v aréně dnes večer svědky.

Ohlédnu se na Gesine. Velekněžku možná nedůvěra, kterou Zander vůči jejímu lidu cítí, trápí, ale dobře to skrývá pod dokonale vyrovnanou maskou. Když zaznamená, že se na ni dívám, vře se na mě usměje.

Já se nedokážu přemoci, abych jí úsměv opětovala. Dnes v noci se my čtyři rozhodně klidu nedočkáme, protože se musíme prodírat cirilejským kanalizačním systémem s celou královskou armádou za patami.

„Počkejte na můj signál, než půjdete dál. Romerie, tebe chci mít hned za zadkem.“ Zander se zarazí. Za jiných okolností bych na to možná odpověděla nějakou jízlivou poznámkou a zamilovaně se zahleděla do těch jeho překrásných očí. Teď se však nezmůžu na víc než tiché přikývnutí.

Vystoupá po dřevěném žebříku a několika mrštnými kroky se vytratí do noci.

A já zatajím dech. Plameny našich pochodní vrhají na zubaté kamenné stěny zlověstné stíny a na kožené boty se nám lepí místní břečka. Ráda bych sice řekla, že je to poprvé, co se brodím stokami, ale za ty roky, co jsem žila na ulici a sloužila Korsakovově zločinecké organizaci, už jsem se ocitla na spoustě míst, nad kterými by člověk obvykle ohrnoval nos. Ten puch se za námi potáhne ještě dlouho potom, co odsud vylezeme. Ale později se zas budeme moct umýt i převléct. Hygiena teď nepatří k našim hlavním prioritám.

Někde před námi je slyšet hučení vody a lámání vln. „Kam až tohle vede?“ zeptám se.

„K vlnolamu.“ Elisaf veškerou svou pozornost upírá k východu nad našimi hlavami. „Proti možným útočníkům tam je mříž vyztužená mert-hou. Tu rozbije leda přímý zásah z kanónu nebo nějaký hodně mocný vzývač.“ Jednu ruku má přiloženou na jílci dýky s blyštivým ostrím z merthy, co má připásanou na boku. Ráda bych si myslela, že se nemám čeho obávat, jenže teď už není jisté nic, když moje tajemství prasklo.

Blíží se chvíle, kdy všechny ty noci strávené v posteli se Zanderem a všechny vzájemné sliby přestanou cokoliv znamenat? Kdy vyhnáný král upřednostní své království a korunu před vlastním srdcem a uzná, že vše-vzývačka – které navíc v žilách koluje jed – pro Islor představuje až příliš velké riziko?

Poznám to na těch jeho nádherných, kaštanově hnědých očích, až k tomu rozhodnutí dospěje?

Při představě, že se ze mě a Zandera zase stanou nepřátelé, se mi sevře hrud'. Jenže taky tuhle starost budu muset odložit na jindy.

Na jindy vlastně odložím *veškeré* starosti kromě té nejnaléhavější – mám vůbec nějakou šanci, že odsud vyvážnu živá?

S každou další vteřinou, kdy se Zander neozývá, ve mně narůstá pocit hrůzy.

„Tohle všechno pro vás musí být nesmírně matoucí,“ promluví Gesine.
„Hned od chvíle, kdy jste tu procitla.“

„Myslela jsem si, že mi přeskočilo,“ připustím. Stejně jako předtím tátovi. Ale teď už vím, že i s ním to bylo jinak.

Donese se k nám pískot.

„Lezte.“ Pobídne mě Elisaf a v jeho hlase i přes seacadorský přízvuk zaznamenám naléhavý tón.

Nezaváhám už ani vteřinu a po žebříku vyšplhám, nejde mi to však tak obratně jako Zanderovi a příčky pod mojí váhou skřípou. Zatnu zuby, když se mi do dlaně zabodne tříška, a vystoupám do černočerné tmy.

„Já ti pomůžu.“ Dolehne k mému uchu Zanderův šepot.

Zatím nic nevidím, ovšem jeho noční vidění je výrazně lepší, a já jeho ruku s otevřenou dlaní vycítím jen pár centimetrů od té své.

Tady se naše cesty rozcházejí, Romerie Wattsová z New York City.

Přesvědčení, se kterým ta slova předtím pronášel, přehlušilo všechno ostatní. Zander mě chce opustit. Armáda vedená jeho proradným bratrem už staví hranici, na které by mě mohli upálit, všichni nesmrtelní v Isloru mě chtějí vidět mrtvou kvůli tomu jedu, co mi koluje v žilách, a jestli se v Mordainu dozví, že jsem vševzývačka, budu mít za patami taky jejich nejmocnější čaroděje.

Zander *konečně* zjistil, že do jeho světa nezapadám, a teď hledá záminku, proč mě nechat napospas osudu.

Jeho nabídnutou ruku ignoruju, vyzkouším, jestli je podlaha dost bytelná, a slezu z žebříku. Tunel nás měl dovést až k Chudobinci, ale cítím, že jsem ze všech stran obklopená zdmi. Ruce si přitisknu k tělu a modlím se, abych si na tmou rychle zvykla.

Zander si jen rezignovaně povzdechne. „Zlobíš se na mě.“

Jeho elfí schopnost poznat mou náladu z tepu srdce – zaznamenat sebemenší náznak strachu, vzrušení nebo pocitu viny – se právě poprvé zmýlila. Já se nezlobím. Cítím se *dotčená*. Kdybych se nad tím víc zamyslela, ta bolest by mě dost možná celou pozřela. Od odpovědi mě našťěstí

zachrání Gesine, která s tím svým poletujícím orbem jako duch vystoupá z městských útrob, inkoustově černé vlasy dál schovává pod kapucí pláště. Elisaf je v těsném závěsu za ní, pospíchá do přízemí.

Díky vzývaččině kouzelnému světlu a Elisafově pochodni konečně vidím, že jsme se ocitli ve stísněné místnosti s nízkým stropem, plné dřevěných beden a sudů nejrůznějších velikostí. Další zaprášené skladiště v Cirilee, ze kterého vede nějaká tajná chodba.

Gesine šhubne zápěstím a několik beden se posune tak, aby zející díru v podlaze dokonale zakryly.

Navzdory naší aktuální situaci se mi srdce rozbuší vzrušením, jako se to stalo zatím pokaždé, když jsem na tomhle světě viděla nějaký projev magie.

„V docích na nás čeká člun. Nejdiskrétnější cesta vede podél vlnolamu.“ Světlo toho jejího glóbu slábne, až se dočista ztratí. Rukou ukáže na Elisafovu pochodeň, která vrhá světlo na zlatý límec sepnutý kolem jejího krku. Je to připomínka, že je pořád ještě služkou královny Neiliny, byť je od Ybarisu na míle daleko. „U dveří stojí kovový kýbl plný vody. Svou pochodeň budeš muset uhasit.“

„Tohle je *moje* město, velekněžko, takže nepotřebuji, abys mi *zrovna ty* radila, kudy se v něm mám vydat.“ V Zanderově hlase se nese zatrpkllost, jakou jsem naposledy slyšela, když mě ještě považoval za proradnou princeznu, co mu zavraždila rodiče.

Jenže v tomhle se Zander mýlí. Teď už totiž město patří Atticusovi. Zander svému vypočítavému bratrovi korunu v podstatě podal na stříbrném podnose, když ignoroval jeho aspirace, kterých jsem si všimla dokonce i já.

Dnes v noci budeme potřebovat veškerou možnou pomoc, i od téhle vzývačky.

Gesine to zřejmě vidí podobně, ale výraz v její tváři je nadále stoický, i když před ním sklání hlavu. „Zajisté, Vaše Výsosti.“

Zander vrhne přísný pohled po Elisafovi, který hned vzápětí svou zapálenou pochodeň v kýblu uhasí. Plamen zasyčí a drobný sklad se zase ponoří do tmy.

Elisaf mi na znamení podpory položí jednu ruku na rameno, naše skupina vyjde ze skladu a po prašné cestě se vydá v zástupu vpřed, vedená Zanderem, jehož ladné kroky skoro ani nejsou slyšet. Přímo před námi stojí provizorní přístřešek plný pohozených kusů dřeva a rybářských sítí. O něco dál a víc vpravo se táhne řada jednopodlažních barabizen. Jsou součástí Chudobince, který jsme se Zanderem už několikrát navštívili, abychom místní potřebné obdarovali almužnou. Na verandách teď nikdo nepostává, s výjimkou jedné divoké kočky, která zrovna hoduje na svém úlovku.

O skálu po mé levici se rytmičky a zlehka lámou vlny, které jsou zatím to jediné, co z širokého moře pod městem vidím. Na tváři mě pošimrá lehký vánek s příměsí mořské soli, což je po všem tom zápachu ve stokách vítaná změna. Kdybychom zrovna neměli tolik naspěch, asi bych se tu na chvíli posadila, nechala se těmi vlnami omývat a přijala klid, který se v nich nese.

Jenomže nahoře na kopci, za kamennou zdí sloužící jako bariéra mezi cirilejskou smetánkou a obyčejnými lidmi, které považuje za bezcenné, se ozývá řinčení ocele o ocel, a to mi poslouží jako ne zrovna příjemná připomínka. Takovou bitevní vřavu už jsem jednou slyšela, když jsem poprvé procitla v tomhle divném světě, kde občas na noční obloze svítí dva měsíce. Té noci byla rovněž příčinou veškerého utrpení a zkázy princezna Romeria.

Ulicemi za našimi zády se roznesou pokřiky a já propadnu panice. V té apatyce nás vojáci vypátrali. Je jenom otázkou času, než si nás najdou taky tady.

„Nemůžeme se zdržovat.“ Gesinin hlas je s ohledem na situaci překvapivě klidný, ovšem já to kvituju s povděkem.

„Tudy.“ Zander nás vede po úzkém ochozu nad srázem.

Kráčím těsně za ním, dobře si všímám každého uvolněného kamene, který se převalí přes okraj a zřítí se do černých vod pod námi, a v duchu se modlím, abych nezakopla a nepotkal mě podobný osud.

Jelikož v Cirilee zrovna probíhaly městské slavnosti, zavítali sem návštěvníci ze všech koutů Isloru – na tržnicích nabízeli své zboží, nebo si

naopak něco koupili, a možná si taky užili trochu rušného nočního života na Port Street. V Chudobinci však dnes v noci panuje zlověstné ticho. Ze zchátralých domů nikdo nevychází. Zpoza ušpiněných okenních tabulí nevykukují ničí zvědavé tváře. Pouliční osvětlení je zhasnuté, s výjimkou několika vyhasínajících luceren. Místní zřejmě slyšeli, že na hradě zuří bitevní vřava, a dospěli k závěru, že se jich to netýká. Donesly se už zprávy o Atticusově zradě až sem? Zajímá vůbec místní, jaký král zrovna vymáhá islorské zákony, které je drží v otroctví?

Někoho to určitě zajímá. Takové, jako je má švadlena, Dagny, která doufá, že se za Zanderovy vlády něco změní.

„Prozrad' mi, velekněžko, předpověděl některý z těch vašich vševědoucích proroků, že bude islorský král pobíhat stokami podél pobřeží jako nějaká krysa?“ V Zanderově hlase se nese černý humor.

„Takhle ty předpovědi nefungují, Vaše Výsosti –“

„Tak jak tedy fungují?“

„Přesně tak, jak už jsem vám říkala. Krvavé prokletí skončí tehdy, až své ruce spojí –“

„Dcera Aoifeina z Ybarisu a syn Malachiův z Isloru. Ano, vzpomínám si. Pořád mluvíš v hádankách založených na halucinacích bláznů,“ oboří se na ni bez sebemenšího náznaku taktu.

Nemůžu mít Zanderovi ten hněv za zlé. Až příliš pozdě se dozvěděl, že vzývačky z Mordainu celou dobu splétaly pavučinu tak složitou, že už z jednoho jejího konce ani nebylo vidět na druhý. Sice tvrdí, že Wendeline nikdy tak úplně nevěřil, já si ale myslím, že ho její zrada hluboce ranila.

A seznam jejich podvodů se dál rozrůstá. Lhala, když říkala, že Gesine ani Iancu nezná a že neví nic o jejich příjezdu do Ciriley. Věděla, že Ybarisané zamýšleli islorskou královskou rodinu o svatební noci povraždit, ale místo toho, aby tomu zabránila, jejich plán upravila tak, aby Zanderovi rodiče zemřeli dřív. Zanderovi lhala o povaze toho jedu, namluvila mu, že se jednalo o výtažek z merthy, popínavé rostliny s vysokým obsahem kovu, která roste v horách a pro nesmrtelné je nepoživatelná. Když se

Margrethe obracela na Malachie, aby tělo princezny Romerie vzkřísil – a bez jejich vědomí do něj vložil mě –, měla ruce doslova od krve.

A ta nevidaná vševzývačská moc, co mi koluje v žilách, omezoaná jenom prstenem, co teď mám na ruce? Tu Wendeline objevila ještě té samé noci, kdy jsem se tu ukázala, v bezvědomí a podrápaná daaknarem. Jenže tuhle klíčovou informaci přede *všemi* zatajila, včetně mě samotné.

Wendeline možná nese na rozkladu Zanderova království větší díl viny než všichni ybarišti spiklenci dohromady, a ještě se dušuje, že to všechno dělala v nejlepším zájmu Isloru.

To ukáže až čas.

„Možná bychom to měli probrat, až se nebudeme protloukat stokami nebo nad srázem, nemyslíte?“ Ten drobný náznak frustrace v Gesinině hlase – drobná prasklina na její jinak dokonalé masce naprostého klidu – mi vykouzlí úsměv na tváři. Sice předvádí pukrle a klaní se přesně podle protokolu, ale má taky páteř.

A taky má vlastní plány, před kterými bych se měla mít na pozoru. Podle Wendeline tahle vzývačka-elementálka strávila celé roky studováním proroctví po boku písařů. Sice tvrdí, že mi chce být mentorkou, jenže to bych musela být pitomá, aby mě nenapadlo, že bych pro ni mohla představovat jen nástroj pro dosažení cílů, které dost možná ani nebudou v mém vlastním zájmu.

„Pokud mi pak na tu otázku odpovíš po pravdě.“ Zander vyřkne nahlas to, co si já myslím.

„Nic jiného jsem ani neměla v úmyslu.“

Mé pozornosti neunikne, že to z její strany není slib.

Ozve se dutá rána, jak se člun přehoupne přes vlnu, což naznačuje, že se blížíme k dokům. Dopředu si sotva patrný úlevný výdech, jelikož to znamená, že už jsme téměř v bezpečí.

Zander zastaví tak nečekaně, že do jeho ztuhlého těla narazím a oběma rukama se opřu o jeho záda, abych nespadla. S ním to ani nehne, jako bych narazila do cihlové zdi. „Proč kolem toho člunu stojí lidé?“

„To bude nejspíš ten pár, co nám pomáhá,“ odtuší Gesine. „Žena se jmenuje Cecily, její manžel je Arthur. Jsou milí.“

„Spíš jsou šílení. Měli vzít raději do zaječích.“ Když došlápne na dřevěnou podlahu, ozve se dutý zvuk. „Pozor na nohy. Je to docela výška.“

Při představě, že se řítím do moře, dost znejistím. „*Vůbec nic* nevidím,“ připomenu mu sykotem. Jenom siluety a stíny.

„Zkušenost mi říká, že když ti nabídnu pomocnou ruku, tak jí pohrdneš, jako posledně.“

Tím mě rozčílí. „Jo, tak *mně* zase zkušenost říká, že mě opustíš, jakmile k tomu budeš mít –“

Něčí silné ruce mě popadnou kolem pasu dřív, než tu jízlivou poznámku stačím doříct. Tělo mám celé napnuté, když mě Zander zvedá, aby mě postavil na molo, oběma dlaněmi se opře o jeho bicepsy.

„Neměl bych z nás dvou být spíš já ten nedůvěřivý?“ Ještě vteřinu mě drží, pak ale o několik kroků ustoupí.

Přese mě se přelije další vlna ublíženosti.

Všechno, co mezi námi bylo, se dnes v noci změnilo.

„Trochu světla bychom třeba riskovat mohli?“ zamumlá.

Zase se objeví ten Gesinin orb, dutá koule poletující nízko nad zemí, která vrhá právě tolik světla, aby bylo vidět na mezery v prkenné podlaze.

Bez jediného slova se vydáme pryč, Zander nasadí tempo tak rychlé, že skoro musím utíkat. Na konci mola, u člunu, který na délku měří přibližně tři metry, se sklání dvě postavy s mastnými, šedými vlasy.

„Neměli byste tu být. Je to až moc nebezpečné,“ řekne Zander místo pozdravu a rozhlédne se po člunech kolem.

Když oba pronesou: „Vaše Výsosti“, zní mi to povědomě. Ty hlasy už jsem někde slyšela. Mé podezření se v následující vteřině potvrdí, jak se pár postaví. Je to ta žena s jaterními skvrnami na rukou a její manžel, který donedávna kvůli infekci v noze kulhal. Jenže po holi teď není ani památky. Když se rozeběhne, aby odvázal poslední kotevní lano člunu, působí dojmem, že mu to nečiní žádnou námahu.

Gesine vytáhne plný fialový měsíc, který si od ní Cecily vezme. „Vraťte se do svého příbytku a nikomu nic neříkejte. Loď vám někdo ukradl, zatímco jste spali.“

„Nic jsme neviděli, milady.“ Cecily si měsíc schová ve vnitřní kapse potrahaného pláště a zahledí se na mě. Zaváhá. „Zašli jsme do svatyně, jak jste nám řekla, Vaše Výsosti. Paní kněžka Arthura vyléčila a on je teď jako vyměněnej. Teda, pořád je to starej kozel, ale to už ani žádný kouzlo nenapraví.“

„To moc ráda slyším.“ Při zmínce o Wendeline mě v nitru sevře úzkost. Jaký ji asi čeká trest za zrazení královské koruny? A zaslouží si ho? Kéž bych se s ní ještě mohla sejít a požádat ji, aby mi vysvětlila *proč*.

„K molům!“ Zahřmí voják a mě zase popadne strach. Armádu už máme za patami.

„Nemůžeme už meškat *ani vteřinu*, pro dobro nás všech,“ varuje Gesine a staršímu páru poručí: „Běžte, hned!“

Cecily mě chytí za ruku a pevně ji sevře v dlaních. „Snad vás ještě uvidím na trůně, kam *po právu* patříte.“ Manželská dvojice si pro sebe vezme lucernu a urychleně se vydá na pevninu.

„Snad se ještě někdy uvidíme,“ řeknu za nimi šepem. Někde za barabiznami se ozývá řinčení kovu o kamennou dlažbu. Vojáci se dali do běhu. Elisaf a Zander už na palubu člunu nastoupili a chopili se vesel. Já je následuju, byť v mém podání je nástup hlučný a postrádá grácii. Gesine nás jednou nohou odrazí od mola a zaujme pozici na přídi plavidla.

Tlukot svého srdce cítím až v krku, zatímco Zander a Elisaf zabírají ze všech sil, aby nás dostali dál na otevřené moře. Pořád se dívám na potemnělý břeh, kde jsou jediným slabým zdrojem světla pouliční lucerny. O něco dál a výš je v kontrastu s oblohou patrná rozmazaná silueta impozantního hradu, nasvíceného oranžovou září.

„Myslíš, že odtamtud Abarrane vyvázla?“ Velitelku Legie a její elitní válečníky jsme tam nechali bojovat proti celé armádě.

„Budto se s námi setká v Prastarém lese, jak jsme se dohodli, nebo položí život v boji,“ přijde Zanderova chladná odpověď.

„Ale co Annika?“ Ta dnešní katastrofa se seběhla tak rychle, že jsme neměli čas myslet na kohokoliv jiného než na sebe. Elisaf mi podal dýku a řekl, ať utíkám, tak jsem se dala na útěk a ani jsem nepostřehla, že s námi Zanderova sestra není.

„Annika bude dělat a říkat všechno, co bude potřeba, aby přežila. Navíc ji Atticus zná dost dobře, aby věděl, že je v tomhle nevinně.“

Ale na čí straně bude stát teď? Když jsem na tomhle světě procitla, považovala mě za úhlavního nepřítele, a ty pocity v uplynulých týdnech nijak nezesláblly, dokonce ani potom, co jsem jí zachránila život – dvakrát během jediné noci. Ale už se začínalo zdát, že vůči mně pookřála. Pravda, pořád mezi námi panovalo napětí, ale princeznu s jazykem ostrým jako břitva už jsem vnímala spíš jako kamarádku než jako nepřítele.

„Přemýšlením o ostatních si v téhle situaci moc nepomůžeme. Na to budeme mít spoustu času později,“ dodá Zander o něco vlídnějším tónem.

Ve člunu překonáme asi patnáct metrů, když se v mezerách mezi budovami na břehu začnou rojit šedivé postavy, kterým se ve světle pochodní blyští plátové zbroje.

Po Cecily a Arthurovi už není ani vidu, ani slechu. Modlím se, aby se dostali do bezpečí.

„Támhle! To musí být oni, tam na vodě!“ zakřičí kdosi.

Zander zakleje.

Já po něm tu nadávku zopakuju v duchu. Čert vem Islořany a ten jejich dokonalý zrak.

„Lučištníci! Připravit!“ zahřmí povědomý hlas.

„To byl Boaz.“ Kapitán královské gardy už na mě křičel tolikrát, že jeho hromový hlas snadno rozeznám. „On těm vojákům poroučí, aby *po tobě stříleli*?“ Po právoplatném králi Isloru?

„Míří spíš na tebe. Já budu jenom vedlejší ztráta.“ Člun sebou škubne vpřed, jak Zander a Elisaf u vesel současně přidají na rychlosti i na síle. Jenomže to nestačí.

V rámci první salvy k nebesům vystřelí několik tuctů ohnivých šípů, které se na nás ženou jako padající hvězdy.

„K zemi!“ sykne Zander, pustí se vesel a vrhne se kupředu, aby mě zakryl vlastním tělem.

Schoulím se do klubíčka a sevře se mi žaludek, když dopadající ohnivé šípy krátce nasvítí vodní hladinu a odhalí naši přesnou pozici, načež zmizí v moři.

Zander se ode mě hned zase odvrátí. „Jste všichni v pořádku?“ Když slyší sborové „ano“, úlevně si vydechne.

„Vždyť na sobě nemáš zbroj.“

Pořád na sobě má ten inkoustově modrý kabátec, který si vzal na turnaj, jenže sametová tkanina proti letícímu železu nic nezmuže. „Svého rozhodnutí teď lituji.“ Zase zaujme místo u vesla. „Jsme jako jehňata na louce plné vlků, a některé z těch šípů budou mít určité hroty pokryté merthou.“

Jejich zásah by byl ještě o to smrtelnější. A klidně by se zasáhnout nechal, aby mě ochránil.

„Díky bohu, že minuli,“ zamumlám si sama pro sebe.

„Já osudům nemůžu děkovat *vůbec za nic*, protože mým lidem přinesly jen utrpení,“ zavrčí a listy vesel zase začne prudce vířit vodní hladinu.

Elisaf jeho tempo rychle dožene. „Obávám se, že podruhé už Boaz *ne-mine*.“ Slyšet ve hlase mého nočního strážce obavy je pro mě nezvyk.

„Pak musíme udělat všechno, co můžeme, abychom je zastavili.“ Gesine vstane a otočí se čelem k pobřeží.

„Zbláznila ses, ženská?“ oboří se na ni Zander. „Koukej si zase sednout, mrtvá jsi nám k ničemu.“

„Zkrátka budeme *všichni* mrtví a k ničemu.“ Gesine se oběma pažemi skrytými v rukávech rozmáchne. „Jste připravená, Romerie?“

Překvapením vytřeštím oči. *Já? Na co mám být připravená?* Vrhnu po ní tázavý pohled, jenže ona nám nevěnuje žádnou pozornost, hlavu má skloněnou, jako by se modlila.

Ať už se mocná elementálka chystá udělat cokoliv, použije k tomu své magické schopnosti – trojici světélkujících znamení na předloktí skrytých pod rukávem, která reprezentují její spříznění s vodním, vzdušným a zemským živlem.

Dosavadní bezvětrí vystřídá vánek, lehký letní větříček, který si pohrává s pramínky mých vlasů a hladí mě na tvářích.

„*Připravit!*“ zahřmí od břehu Boazův hlas, zatímco se jeho vojáci chystají vypálit další salvu. Strachy se celá zachvěje.

„Ještě ne...“ zašeptá Gesine a oči má dál zavřené. „Romerie, na ruce nosíte Aoifein prsten a ve vašem nitru se dál ukrývá spřízněnost původní princezny Romerie. *Využijte toho.*“

„Jenže já nevím jak.“ Nad vlastní námitkou zaváhám. Toho dne, kdy na nás zaútočil norotaur, jsem to taky nevěděla, ale nějak jsem z vody vytvořila příšeru, která se proti té skutečné vrhla.

Zander zabírá za veslo a zrak upíná ke břehu. „Musíme ty šípky nějak zastavit. Použij moře.“

„*Jak?*“ naléhám na ni, protože mě samotnou vůbec nic nenapadá. Jak se dá pomocí *vody* zastavit letící ocelový hrot?

„U všech osudů,“ sykne Elisaf, když k nebesům naráz vzlétnou další šípky. Za pár vteřin začnou na dřevěnou palubu našeho člunu dopadat, a Elisaf má pravdu – Boaz už podruhé nemine.

V hlavě slyším pravidelné bzučení, jako by mi tam tikaly hodinky s vteřinovou ručičkou.

Zander upustí vesla a vrhne se kupředu, aby mě zakryl vlastním tělem. Už zase se kvůli mně postavil do dráhy salvě smrtících šípů. Rukama mě pevně sevře. „Kéž bychom se raději byli setkali ve tvém světě,“ zašeptá, přičemž svými rty zavádí o mé ucho.

To bychom pak možná i měli šanci, dořeknu za něj v duchu. Neudržím se, natáhnu se k jeho hrudi a přitisknu na ni dlaň, abych ještě naposledy pocítila jeho tělesné teplo a ten silný, rytmický tlukot jeho srdce, než naše životy navždy vyhasnou.

Takhle to skončit nemůže, křičí mi vnitřní hlas v hlavě. Po tom všem, čím jsme si prošli, přece náš příběh nemůže skončit takhle – že se budeme krčit před popravčí četou jako nějaké ustrašené husy.

Vzedme se ve mně touha ochránit Zandera, dělat mu štít tak, jako předtím dělal on štít mně, a prostoupí celým mým tělem. Z jeho sevření se pokusím vymanit. „Pusť mě.“

Zander ale naopak ještě přidá na síle.

Zatímco se chystáme na dopad šípů, zmítají mnou současně nenávist, panika a vztek.

Vteřiny ubíhají, ale žádné šípy se do nás nezatínají, místo toho dopadají na vodní hladinu a tiše syčí, jak plameny na jejich hrotech uhasínají. A pak se kolem rozhostí hrobové ticho.

Zander mě pustí a oba se otočíme směrem k Cirilee.

Kvůli tmě musím přimhouřit oči, ale město vidím pořád rozmazaně. „Není to –“

Vodní hradba se rozlomí a sesype jako domeček z karet a vyvolá ještě několik menších vln, které do našeho člunu narazí a posunou nás dál na otevřené moře.

„Tak *takhle* se používají živly.“ V Zanderově hlase je patrná spokojenost.

„Šípy se od toho odrazily jako neškodná párátka,“ ozve se Elisaf podobně užaslým tónem.

Tehdy mi to docvakne. „To jsem udělala *já*.“ Toužila jsem ochránit Zandera – vlastně nás všechny, ale na něj jsem se soustředila nejvíc – a ta tužba se nějak přenesla do prstenu, který kolem nás vytvořil štít. Jeho zlatá obroučka mě dál hřeje na kůži.

„Já to rozhodně nebyla.“

Gesine dál zůstává ve stoje. Oči má otevřené, žhnou jí zelenou barvou, díky které mi připomínají oči daaknara, ovšem ani ne tolik odstínem jako upřeností pohledu v nich – působí, jako by dokázal provrtat díru do jakéhokoliv povrchu. Soustředí se na něco daleko za člunem, co není vidět,

rozechvělé ruce drží pozvednuté před sebou. Symbol stříbrného motýla na jejím předloktí teď září jasněji než ty zbylé dva. „Budťo zlikviduji vojáky, co se nás pokouší zabít, nebo nás dostanu mimo dostřel. Žádná jiná možnost není, a já živel neudržím pod kontrolou věčně. Vaše Výsosti.“

Chce, aby jí král dal rozkaz.

Zander váhá, upřeně při tom hledí směrem k pobřeží, kde teď nejspíš Boaz organizuje poslední ohnivou salvu.

„V Chudobinci žije spousta nevinných,“ připomenu mu. Včetně těch, co nám dnes v noci pomohli s útekem. Nezaslouží si trpět ještě víc než doposud. Co přesně myslela tím *eliminováním*, kromě toho očividného významu? „Nemůžeme z nich udělat vedlejší ztráty.“

„A zabitím těchhle vojáků vzpouru stejně neukončíme,“ pronese, jako by přemýšlel nahlas.

Donesou se k nám Boazovy výkřiky a já ztuhnu. „Co když už šípý podruhé nezastavím?“ Vždyť ani nevím, jak se mi to podařilo prvně.

„Tak už se rozhodněte!“ dožaduje se Gesine hlasem, který je s jejím dosavadním klidem v ostrém kontrastu.

„Odvez nás odsud.“ Zander to říká dost rezignovaným tónem, jako by sám upřednostňoval tu první možnost.

„Radím vám, abyste se něčeho chytili.“

Sotva stačím popadnout hranu člunu, když se zpoza nás přizene vichr. S každou další vteřinou získává na síle, dokud mi v něm pečlivě spletené copy nevlají do všech směrů a jeho neustálé, pronikavé kvílení nepřehluší všechny ostatní zvuky v okolí.

Cítím, jak nás unáší po vodní hladině. Zastíním si oči a zapátrám v temnotě, zatímco se v mém nitru mísí panický strach s upřímným údivem. Ze všech stran do mě naráží spršky vody, vyřázejí mi dech a promácejí my šaty.

A Gesine uprostřed toho všeho stojí na lodní přídi, jako by byla z kamene a ukotvená k mořskému dnu, její zářící duhovky v té divoké bouři působí jako světla nějakého přízračného majáku.

Ozve se hlasité prasknutí a kolem hlavy mi proletí něco, co mě škrábne na tváři.

„Už moc dlouho nevydržíme!“ donese se k mým uším i přes ten ohlušující kravál Elisafův křik.

Trup člunu zaskřípe, jako by mu chtěl dát za pravdu. Byl stavěný tak, aby si na něm dva plebejci chytali ryby, ne aby ustál tajfun.

„Už dost!“ zakřičí Zander.

Bouře ustane stejně rychle a nečekaně, jako se předtím objevila, kolem nás zase panuje tiché bezvětrí. Poslední připomínkou toho hrozného jevu je kvílení, které doposud slyším v uších.

Zamrkám, abych dostala slanou vodu z očí, a rozhlédnu se po Cirilee, jenž město nikde nevidím. Vlastně nevidím *vůbec nic*. Pohltila nás temnota. „Jak daleko jsme od souše?“

„*Přiliš*.“ Zander odhodí kus dřeva do moře. Vždycky si dával záležet na klidném a ledově chladném vystupování, aby měla jeho slova ten správný důraz. Teď z něj ale vztek přímo číší. „Málem jsi nás roztrhala na kusy!“

„Nemám s přivoláváním větru tolik zkušeností jako vzývači ve službách námořnictva. Ten živel se špatně kontroluje. Teď se ale rychle musíme dostat pryč, než na nás zase někdo zaútočí.“ Na rozdíl od Zandera si Gesine zachovává chladnou hlavu.

Tím ale Zandera jen ještě víc rozdráždí. „Ale až *sem* jsi nás dostala. *Kde* přesně to *vůbec* jsme? Protože ať je to kdekoliv, tak je to hodně daleko od Vdovího mysu.“

„Obávám se, že na vámi zmiňovaném místě se to bude vojáky jen hemžit.“

„Ale tam se musíme dostat, abychom se spojili s Legií.“

Tehdy tichem prostoupí uším lahodící zpěv tak tichý, až si začnu říkat, jestli se mi to jenom nezdálo.

Když ale Zander a Elisaf prudce otočí hlavy směrem, odkud ten zvuk přišel, tak vím, že byl skutečný.

Ozve se další zvuk, jako by někdo zpíval pod vodou, jednotlivá slova sice nerozeznám, ale zní to příjemně. Skoro jako ukolébavka. Pocítím

nepotlačitelné nutkání vrhnout se k veslům a vyplout zdroji té podmanivé hudby vstříc. „Co to bylo?“

Zander zakleje. „Předhodila nás sirénám.“

V hlavě se mi rozezní varovné zvony a začnu se ve tmě rozhlížet po monstrech, o kterých mi Wendeline tvrdila, že místní vody obývají od chvíle, kdy se protrhla hranice s Nullingem a do tohoto světa pronikla řada tamních příšer. Právě kvůli nim se nesmrtelní nemůžou na lodích plavit nikam daleko, protože je vycítí jako lovečtí psi.

„*Nenacházíme se* na území sirén,“ namítne Gesine klidným hlasem.

Ozve se další klidná melodie, která jako by chtěla její tvrzení rozporovat, a vyvolá ve mně zase ty samé pocity. Jestli byly příběhy, které jsem o nich četla, pravdivé, tak právě takhle ty příšery své oběti vábí.

„Takhle daleko na jih se nevydávají,“ dodá Gesine.

„Jsi si jistá, když tu s sebou máš Isořana královské krve a další nesmrtelnou, která je navíc ještě vševzývačka?“

Následující ticho prozradí, že si tak jistá není.

„Ať už mříme kamkoliv, navrhuji co nejdřív vyrazit.“ Elisaf kýbl vylije do moře a hned zase nabere další vodu z paluby.

Se zalapáním po dechu zadupu, abych změřila, kolik vody už do trupu nateklo. „Proboha, vždyť se potápíme.“

„Lodní rám se sice nerozpadl, ale ani tak úplně nevydržel.“ Bříškem prstu přejede po trhlině.

Gesine zakloní hlavu a prohlíží si těch pár hvězd, co na nás svítí zpoza částečně rozptýlených mraků. „Je tu jeden malý přístav jménem Northmost –“

„Ne,“ skočí jí do řeči Zander. „Znám ho. Spousta místních s radostí pošle zprávu o našem příjezdu do Ciriley a neopomenou se ani zmínit, že nás doprovází žena se zlatým límcem kolem krku. O tom už ale bratr bude pochopitelně vědět, vzhledem k tomu, cos tam předvedla.“

Gesine se toho symbolického pouta mimoděk dotkne, je to jednoduchý kroužek tlustý asi dva a půl centimetru, který má sepnutý kolem něžného

krku a který prozrazuje, že se jedná o jednoho z mocných vzývačů-elementálů ve službách královny Neiliny.

„Musíme se vrátit ke Vdovímu mysu.“

„Ale urazili jsme už takový kus cesty. *Musíme* se dostat do hor, kvůli Romerii. Kromě toho jsou šance, že by vaši vojáci dnešní noc přežili –“

Větu nestačí doříct, protože ji vyruší kovové řinčení dýky tasené z pochvy.

„Vezmeš nás do první zátoky za Vdovím mysem, abych se mohl opět shledat s legionáři,“ pronese Zander, razantně, s náznakem vzteku.

Zander a Gesine se propalují pohledem a každému musí být jasné, jaký to má účel: odhadnout, jak silný by ten druhý byl v souboji. Záře v Gesininych očích pohasla, ale pořád je ještě patrná. Její vzývačská spříznění jsou i nadále aktivní. Chce snad zase přivolat vítr, aby ho shodila přes palubu dřív, než ji stihne probodnout?

Tady je Zanderovi jeho spříznění s Malachiem naprosto k ničemu, protože nás ze všech stran obklopuje voda a není tu ani jediný plamínek, který by mohl použít. Gesine si toho je dobře vědoma.

Ve vzduchu panuje napětí, které by se dalo krájet.

„Musím ti snad připomenout, velekněžko, že oheň není mou hlavní zbraní? A není jí ani ta dýka, co teď držím.“ Usměje se.

Gesine hned vzápětí pochopí, jak to myslel, když se v temnotě začnou třpytit jeho dva tesáky, ostré jako jehly.

Srdce se mi na pár okamžiků zastaví. Předtím jsem je viděla jen jednou, tu noc, kdy jsem odhalila Zanderovu skutečnou náтуру. Tehdy to z jeho strany bylo teatrální gesto, podobně jako teď – pokud to tedy není vážně míněná vyhrůžka.

Stačila by Gesine vůbec klást nějaký odpor, než by se jí zakousl do krku? Musela by být hloupá, aby ho pokoušela. Nebo se snad právě teď, tady uprostřed šířého oceánu, dozvíme, co kouzelnice ve skutečnosti pod tou rádobou blaženou maskou skrývá?

„Jak si přejete. Ale možná se na vás budu muset obrátit s žádostí o radu, jelikož vy se ve *svém* království vyznáte daleko lépe.“

„Až doposud ses tu orientovala celkem obstojně.“ Ty svoje špičáky zase zastrčí. „Už se do toho pusť, než se potopíme.“

Strachem se mi zatají dech. Místo toho minulého poryvu větru, co nás hnál tolik vpřed, se ale zvedne jen malá vlna. Něžně nás na svém hřbetě vynese o něco výš, právě tak akorát, aby už do člunu netekla další voda. Tímhle tempem potrvá hodiny, než se doplahočíme ke břehu, ale alespoň se tam dostaneme.

Pod zmáčeným pláštěm se celá chvěju. Náš člun za hrobového ticha proplouvá temnotou a veze nás pryč od starých nebezpečí.

A vstříc nebezpečím novým, která si ještě nepochybně nedokážu ani představit.

KAPITOLA DRUHÁ

Zander

Já věděl, že přede mnou Romeria něco skrývá.

Podívám se na její záda, zakrytá pláštěm, a spletené vlasy, které kdysi zdobila královská koruna, ale které teď vypadají jako neudržované hnízdo. Působí nesmírně křehce, jak se tu krčí, chvěje se a promáčené oblečení se jí lepí na tělo.

Přetvářka z ní byla celou dobu cítit na sto honů a já jsem si to *uvědomoval*. Dával jsem jí to sežrat, každý jeden den.

Jenže *tohle* mě nikdy nenapadlo. Jak by taky mohlo?

Když se sečte její otrávená krev a údajná vzývačská spříznění, bude dost silná na to, aby zničila celý Islor. A jestli to udělá, jestli zapříčiní smrt tolika nevinných... bude to taky moje vina.

Jsem král zbavený trůnu, neschopný učinit žádné těžké rozhodnutí.

Celá se zachvěje a já pocítím nepotlačitelnou potřebu ji vzít do náručí a nabídnout jí trochu tělesného tepla.

Jenže zůstanu sedět tam, kde jsem.

KAPITOLA TŘETÍ

Romeria

Když dorazíme do zátoky, na horizontu už svítá. Elisaf i Zander skočí do vody, která jim sahá nad kolena, aby omláčený člun vytáhli na břeh, zatímco do něj skrze čím dál tím větší prasklinu v jednom boku proudí mořská voda. Ve světle vycházejícího slunce jsou ta poškození obzvlášť patrná. Zanderovy obavy byly namístě. Je to učiněný *zázrak*, že jsme se nepotopili, i se vším tím Gesininým přičiněním.

Na sněhově bílé pláži před námi se mezi mechem porostlými balvany povaluje rozházené naplavené dřevo. Tenhle úsek pobřeží zakrývá hustý porost stromů, jejichž větve slouží jako vyvýšená pozorovatelná pro hejno divokých hrdliček a červenek. Kromě ptáků tu není ani živáčka, nenajde se jediný svědek, který by náš příjezd ohlásil v Cirilee. Už chápu, proč Zander na tomhle místě tolik trval.

Jakmile trup člunu narazí na pevninu, Gesine se s námahou přehoupne přes jeho okraj, jako by v něm už nehodlala strávit ani vteřinu. Místo tmavých kadeří, předtím tak pečlivě učesaných, jí teď z čela visí jenom mokré, lepkavé slepence. Čímž ale rozhodně nechci tvrdit, že by na tom moje vlasy – nebo můj zevnějšek obecně – byly o moc líp.

Ty nápadně zelené oči teď má podlité červení, jako by snad byla nemocná. Námaha, kterou vynaložila, aby nás sem dostala, ji dost oslabilá, podobně jako se Wendeline vždycky cítila unavená, když mě léčila. Jenže místo toho, aby si našla místo, kde by se mohla posadit a načerpat síly, se Gesine narovná, udělá několik nejistých kroků mým směrem

a natáhne svou ochablou ruku. „Vaše Výsosti, dovolte, abych vám pomohla.“

„To je v pořádku.“ Adrenalin, který mě poháněl už od útěku z náměstí, sice pomalu vyprchává, ale dřív jsem byla celé roky zvyklá žít o hladu, v zimě a v nepohodlí. Obě nohy přehodím přes lodní bok a uspiněnými botami dopadnu za doprovodu dutého zvuku do písku. *Všechno* oblečení mám zmáčené, včetně spodního prádla. „A říkej mi Romy.“ Ačkoliv teď už z ní přežívá jenom její duše. Nemám dokonce ani svou tvář, když nepočítám iluzi, kterou Sofie vložila do toho prstenu.

„Bude nejlepší, když formality vynecháme, pokud z toho pro nás zrovna nebudou vyplývat nějaké výhody.“ Zander se přehrabuje v ruksaku, který si vyzvedl cestou z hradu.

„Jak si přejete.“ Od chvíle, kdy na ni vytáhl dýku a vycenil špičáky, je to poprvé, co s ním Gesine promluvila.

„Také Romeriina skutečná identita musí zůstat jenom mezi námi. Kdyby se to provalilo...“ Jen zavrtí hlavou. „Kromě nás čtyř o tom nesmí vědět nikdo další.“

„Corrin to ví taky.“ Byla u toho, když jsem své tajemství musela přiznat během našeho zběsilého úprku z hradu. „A ještě Wendeline.“

„Corrin to sama od sebe nikomu nepoví a Atticus nemá *vůbec* žádný důvod, aby tě z něčeho takového podezříval. Co se Wendeline týče...“ Zander zatne čelist. „Můžu jen doufat, že ji pohrůzka trestu přiměje to tajemství ještě chvíli udržet.“

„A co Abarrane?“ Ta vždycky patřila do okruhu Zanderových nejbližších.

„Na světě je jen jedna věc, kterou nesnáší ještě víc než Ybarisany, a sice vzýváče z Mordainu.“ Zavrtí hlavou. „Vůči mně je loajální, ale obávám se, že kdyby dostala rozkaz chránit vševzývačku, nemusela by ho poslechnout.“

„Vážně si myslíš, že by mě byla schopná zabít?“

„Já myslím, že tě zabije, jakmile zjistí, co jsi zač. Už takhle představuješ pro další existenci Isloru vážnou hrozbu. Zvěsti o tom, jak tvá krev může

působit, se rychle roznese, mezi lidmi vyvolají nepokoje a mezi elfy paniku. To, čeho jsme byli včera večer svědky, byla jen první bitva nadcházející války. Jestli se široká veřejnost dozví, co jsi ve skutečnosti zač, jaké nebezpečí představuješ nejen pro Islor, ale taky pro Ybaris a Mordain...“ Odmlčí se.

Má snad Zander nějaké pochybnosti? Výčitky? Celou cestu zpátky ke břehu strávil tichým trucováním, s pohledem upřeným k Cirilee. Přeje si teď v duchu, aby si byl vybral jinou cestu, v těch několika málo vteřinách mezi Tyreeho pokřiky a Atticusovým obviněním? Aby to byl on, kdo mě tehdy označil za nepřítele?

Gesine zavravorá a nakonec se musí celou vahou opřít o lodní příď. Ozve se hlasité zaskřípění.

„Budeš v pořádku?“ Nakloním se k ní blíž pro případ, že bych se musela vrhnout do vody a chytit ji.

Nad mými obavami jenom mávne rukou. „Postačí, když si trochu odpočinu.“

„Jenže na to není čas. Do Prastarého lesa je to dlouhá cesta. Zabere nám většinu dne.“ Zander odhodí plášť i potrháný kabátec, takže tu teď před námi stojí jenom v černých jezdeckých kalhotách a košili, celé promáčené a nalepené na jeho svalnatou postavu. Elisaf, který stojí po jeho boku, si vyždímá vodu z tuniky, načež se začne rozhlížet po okolních stínech.

„Po svých nebudeme muset jít dlouho,“ pronese Gesine mezi hlubokými nádechy. „Ani ne pět mil odsud stojí vesnice... Shearling. Ve mlýně na jih od mostu tam na nás čeká člověk jménem Saul s koňmi.“

„Koně,“ zopakuje po ní Zander, přičemž nejde přeslechnout, jak ho to zaskočilo. „Ale tys přece plánovala přistát až v Northmostu.“

„Naplánovala jsem několik různých tras pro Romeriin –“ při vyslovení mého jména trochu zaváhá, „– odjezd, včetně plavby až do Seacadore, kdyby snad byly cesty na sever zablokované.“

„Únikové trasy.“ Stejně jako jsem to dělala já, když jsem pracovala pro Korsakova.

„Ano, pro každý z tisíců možných scénářů.“ Pousměje se. „Vyžádalo to spoustu plánování. Musela jsem rozeslat spoustu dopisů a z měšce vysypat hodně peněz. Tolik jsem toho musela udělat, abych se za vámi dostala...“ Odmlčí se a nasadí skleslý výraz.

„Kdo ti s tím pomáhal?“ dožaduje se Zander.

„Wendeline, například. Ale taky mnozí další. Bylo jich moc, než abych je vyjmenovala.“

„Takže zatímco královna Neilina a princezna Romeria osnovaly vraždu celé moje rodiny a zabrání Isloru, ty jsi společně s *mými poddanými* plánovala, že si sem pak jen tak nakráčíš a odvezeš si svou vševzývačku?“

„O Malachiových plánech se vševzývačkou jsem netušila –“

„Zato o těch Neiliných jsi dobře věděla, ale stejně jsi neposlala *jedinou* zprávu, ani jsi *nic* nepodnikla, abys tomu zabránila.“

Povzdechne si. „To bych nemohla –“

„Ty ses *rozhodla*, že to neuděláš!“ Zjevně jí to má za zlé. Kdyby ještě seděl na svém trůnu, nejspíš by přikázal další popravu na náměstí.

Krk se jí celý napne, jak naprázdno polkne. Už víme, že Gesine posílala dopisy označené úřední pečeti mordainských pisařů. Alespoň se to před námi nesnažila popřít.

Ybariská princezna musí přežít za každou cenu, taková je vůle Malachiova. Tuhle zprávu Gesine poslala Margrethe. Přísllovečný poslední hřebíček do rakve tohoto světa, zatímco Sofie měla moc práce s tím, jak mi probodávala srdce.

Napjaté ticho nadále přetrvává a pomyslný příkop mezi Zanderem a Gesine se pořád prohlubuje.

Pak si vzývačka konečně odkašle. „Tahle zátoka nebyla zrovna vhodným místem, jelikož se nachází tak blízko Ciriley, ale i tak jsem pro ni měla plán. Naše cesta bude trochu delší, ale do Bellcrossu se nakonec stejně dostaneme.“

„My máme namířeno do Bellcrossu?“ O tom místě se v poslední době hodně mluvilo, protože tam Tyree, bratr původní princezny Romerie, se svými vojáky zavraždil jednu tributku.

„Ano. Právě tam čeká Ianca, a pak musíme –“

„Ne, vydáme se do Prastarého lesa, kde se spojíme s Legií,“ opáčí Zander klidným hlasem, a skočí jí tím do řeči. Bouře, která na moři zuřila, je tatam, hladina je teď zase ledově chladná a dokonale klidná.

Gesine skloní hlavu. „Ale potom vyrazíme směrem –“

„To *já* rozhodnu, jakým směrem se vydáme, až si promluvíím s velitelkou svých legií.“ Nad skleslou vzývačkou se teď výhrůžně tyčí. „Ale ještě než to udělám, tak mi hezky popravdě odpovíš na všechny moje dotazy ohledně toho, kde všude jsi zatím byla, co všechno Neilina ví a jak se dá ukončit to naše prokletí.“

Ještě v Cirilee byl Zander tou zradou nesmírně dotčený a vypadalo to, že chce naši skupinu rozdělit tak, aby se mnou on ani Elisaf nemuseli mít už nic co do činění. Teď si zase hraje na panovačného krále, který po všech chce, aby se podřídili jeho vůli.

Ale slíbil přece, že nás dostane do hor, kde mě bude Gesine moct trénovat. Odvolá snad ten slib, když si to teď mohl líp promyslet? Když viděl, jak velkou mocí vládnu? O co mu jde, kromě získání vlády nad svým královstvím? Předtím si z Gesine a věstců utahoval za to, že mluví v hádankách, ale nedoufá Zander přece jenom někde v nitru, že se ta proroctví zakládají na pravdě? Že by mohl ukončit to krvavé prokletí, které jeho zemi sužuje už dva tisíce let?

Gesine si povzdechne. „Jak poroučíte.“ Těžko říct, jestli to dělá z upřímného respektu vůči králi, nebo jestli už je zkrátka na hádání moc unavená.

Tak jako tak je mi jí teď líto. Hned vzápětí se ale dostaví vztek. „Poslyš, *Tvoje Výsosti* –“ tenhle povýšený tón už jsem několik týdnů nepoužila, ale teď si to kupodivu náramně užívám, „– jestli sis neráčil všimnout, všichni bychom teď byli buďto mrtví, nebo zavření ve věži, kdyby nám Gesine nepomohla, takže možná trochu uberte.“

„Všiml jsem si. Všiml jsem si *celé spousty věcí*,“ odpoví mi, ale oči dál upíná na Gesine.

Ta mé snahy se jí zastat odmítne pozvednutím ruky. „To je v pořádku. On se hněvá právem.“

Zander si ji ještě dlouhou chvíli prohlíží, očima přejde nejprve po její pobledlé tváři a pak po její shrbené postavě. Když zase promluví, už nezní tolik nevraživě. „Kolik je těch koní?“

„Dva.“

Potlačím záupnění. To znamená, že na každém pojedou dva z nás, a něco mi říká, že dva islorští mužští spolu do jednoho sedla jen tak nevlezou.

„A ty tomu člověku věříš?“

„Saulův vlastník je nepříjemný chlapík, který jeho rodinu nechává strádat, i když mu mlýn dobře prosperuje. Saulovy syny nutí pracovat od nevidím do nevidím, a kdykoliv proti tomu Saul něco namítne, začne mu vyhrožovat, že bude jeho dcery půjčovat svým přátelům na krmení.“ Zavrčí hlavou. „Tehle smrtelník necítí vůči svému majiteli ani svému králi vůbec žádnou loajalitu.“

Zander zatne zuby. Zmiňovaný Isloran je přesně ten typ nesmrtelného, který by ze svého království nejraději vyhnal.

„Atticus teď už určitě do všech směrů rozeslal své jezdce,“ ozve se Elisaf. „Pohybovat se po cestách nebude bezpečné.“

„Ale abychom se dostali do Gullyho průsmyku, budeme muset jet na koních a po cestě. Ty koně najdi a přiveď je sem k nám. Zase se uvidíme, jak jen to bude možné. Buď opatrný.“

„Zadrž.“ Gesine si sáhne do vnitřní kapsy pláště a vytáhne malý sameťový měsíc. Hodí ho po Elisafovi a ten ho obratně chytí. „Řekni, že tě posílá Cordelia. Právě pod tím jménem mě totiž zná.“

Předem připravené únikové trasy a falešná jména. Gesine se mi pomalu začíná zamlouvat.

„Cordelia,“ zopakuje Elisaf, rychlým krokem se vydá pryč a ztratí se nám mezi stromy.

Gesine, celá zelená ve tváři, se dobelhá k nedalekému balvanu, o který se opře.

„Moc se neuvelebuj,“ upozorní ji Zander a z pytle vytáhne celou sbírku nejrůznějších dýk.

„To jsem ani neměla v úmyslu.“ Zavře oči a s každým rytmickým nádechem vypne a stáhne hrud, jako by se snažila potlačit zvracení.

Zander z ní nespouští oči, zatímco si připásá svůj arzenál chladných zbraní. V ležérním oblečení a s rozcuchanými vlasy už mi tolik nepřipomíná krále, kterého jsem v něm viděla ještě včera, ale spíš válečníka, který z našeho tábora odjel, aby pátral po norotaurovi. Zároveň se však obávám, že teď nemám co do činění ani s jedním z těchhle jeho já.

„Chováš se jako kretén,“ zašeptám, zatímco si z vlasů vyndávám tu spoustu sponek a jehlic.

Hned mi začne věnovat veškerou pozornost. „A jak bych se podle tebe měl chovat k ženské, které mě svými intrikami připravila o trůn a obě naše země vystavila nebezpečí války? Mám se jí snad klanět za to, že nás vytáhla ze šlamastyky, do které nás předtím spolu s tou lancou dostaly?“

„Je toho spousta, co ještě nevíme,“ upozorním ho. „Chci jenom říct, že pokud ji nechceš k těm koním nést v náručí, měl bys ji nechat odpočinout. Každou chvíli by se mohla svalit do písku.“

„A jestli se domníváš, že se ti svěřila se všemi plány, co s tebou má, tak jsi pěkná hlupačka.“

„Je mi jasné, že mi neříká všechno.“ Očima zatěkám tam, kde Gesine dál nehnutě posedává. Trochu ztiším hlas. „Jenomže já ji *potřebuju*. Abych pochopila, kdo ve skutečnosti jsem. Co jsem zač, co všechno dovedu. Nemyslíš, že by nám to přišlo vhod, vzhledem k naší současné situaci?“ Zatímco Zander předtím trucoval, já byla celá udivená možnostmi, které se tím otvíraly. V posledních několika dnech se mi podařilo přemoci stvůru z podsvětí a zastavit stovku ohnivých šípů, jenže netuším jak.

Našpulí rty.

„Může nám odpovědět na otázky, které nikdo jiný zodpovědět nedokáže.“

„Pokud se uráčí. Vyzývači nejsou zrovna známí svou upřímností, jak už ses myslím mohla sama přesvědčit. Říkají lži a polopravdy, které nemají ke lžím daleko.“

V tomhle má pravdu. „Ale ona je mocná, Zandere. Sám jsi viděl, co dokázala.“

„Je bezohledná. Ten poryv větru mohl zabít spoustu nevinných lidí, kdyby ho nechala zpustošit pobřeží. A ani se mi nesnaž tvrdit, že neměla v úmyslu můj plán s Prastarým lesem ignorovat a odvézt nás místo toho do Northmostu.“

„Možná. Ale nemyslím si, že by to dělala ze zlých úmyslů. Ona je spíš pragmatická.“ Prsty přejeđu po copáncích, co mi Corrin ve vlasech tak pečlivě spletla, a v duchu se modlím, aby moje komorná Atticusův výslech na hradě v bezpečí ustála. I když, jak tu jízlivou ženskou znám, dost možná mu ještě vyhubuje, že se ji vůbec opovažuje podezřívat. „Gesine nás ochrání.“

Ve tváři se mu objeví otrávená grimasa. „Spoléhat se na ochranu jiných je ta nejrychlejší možná cesta do hrobu. Vezmi si tohle.“ Popruh hodí na zem přede mnou. „A pamatuj, že od teď musíš každého považovat za nepřítel.“

Ten kus kůže vezmu do ruky. „Včetně tebe?“

Zaváhá. „Ty, od kterých bys to čekala nejméně.“ Ze svého odloženého hedvábného kabátce utrhne pruh látky a dřepne si, aby ho namočil ve vodě.

Má tím na mysli svého bratra. Protože já toho slizkého hada podezřívala celé týdny, jenže Zander mě neposlouchal. Nebo tím možná myslel kapitána královské stráže. „Nedokážu uvěřit, že po nás Boaz nechal střílet, i když mířil primárně na mě.“

„Já tomu uvěřit můžu. Jak už jsem říkal prve, Boaz je oddaný trůnu, ale zcela očividně se už nedomnívá, že bych na něm měl sedět já. Náš sňatek se mu nikdy nezamlouval, stejně jako svolení, aby do Isloru vstoupili Ybarisané.“ Zander se zase zvedne. „Ale něco mi říká, že v tom svou roli sehrály také neustálé pomluvy lorda Adleyho. Těžko říct, kolika lidem ten červ zamotal mysl.“

Stačí, abych slyšela jméno toho prohnílého šlechtice, a popadne mě vztek. „Měl jsi ho nechat svou legií zabít. Zasloužil by si to.“ I kdyby se neprolhal až k vlastizradě, tak za všechny ty zločiny, nad kterými v Kettlingu přivírá oči. Lidi tam množí a ještě jako batolata je prodávají na černém trhu, aby se nesmrtelní mohli krmit jejich sladkou krví, a nejspíš se tam bude dít ještě spousta dalších zvěrstev, o kterých radši nechci ani vědět.

„*Ted'* uvažuješ jako skutečná královna,“ zamumlá Zander a očima ulpí na mé tváři. „Musela tě škrábnout nějaká tříska. Chvilku se nehýbej.“

Zašklebím se, jak mě na kůži popálí mořská voda z mokrého hadru, kterým mi otírá obličej. „Jak je to zlé?“

„Přežiješ to.“ Jeho oči krátce spočinou na těch mých, než se vrátí ke svojí práci. „Takže, tohle není tvoje pravá tvář?“

„Ne, takhle si ji nepamatuju. Vlasy jsem měla taky tmavé, ale tím to končí.“ *Moje* oči měly jasnější odstín modré, obličej jsem měla kulatější a rty plnější. Žena, kterou jsem viděla v odraze na zrcadle v apatyce, je sice nádherná, ale pořád je mi cizí. Jenže pokud je to, co Gesine tvrdí, pravda, tak už pro mě není žádné cesty zpátky. Na tuhle novou tvář bych si měla začít zvykat, protože jakmile si z ruky sundám ten prsten, budu ji vídat už napořád – s čímž jsem se zatím ještě ani zdaleka nesmířila.

Pod vousy si zamumlá něco, čemu nerozumím, než dodá: „To tě muselo znepokojit.“

„Poslední dobou se mi to stává často.“

Zander hadr pohodí na palubu člunu, načež do plavidla prudce zatlačí, aby ho dostal na vodu. „To zranění by se ti mělo samo zahojit během dne, ale jsem si jistý, že ti Gesine pomůže, pokud tomu tak nebude. Pokud tedy oplývá podobnými schopnostmi jako... jiní vzývači.“ Při těch slovech zatne čelist.

Nedokáže se přimět, aby vyslovil Wendelinino jméno. Dokáže ho vůbec něco přesvědčit, aby se přenesl přes nedůvěru vůči ženě, na kterou se tolik spoléhal?

„Děkuju.“

Namísto odpovědi jen zamručí. „Jak ti sedí ten popruh?“

„Těžko říct.“ Je dlouhý a těžký, nejspíš byl původně určený pro muže.

Zander to vezme do svých mrštných rukou a popruh upraví tak, abych ho měla kousek pod boky. „Tam, odkud pocházíš, se tohle vůbec nenosí?“ Mluví něžnějším tónem, ale je v něm slyšet únava.

„No... nosilo se to, tak sto roků nazpátek.“ Já jsem si svůj nožík ke stehnu přivazovala tenkým proužkem nylonu, který působil spíš jako podvazek.

Vyzkouší, jestli není pásek moc na volno, a dlaněmi mi při tom přejede po bocích. Ten letmý dotyk ve mně vyvolá vzpomínky na to, jak se mého těla takhle dotýkal z docela jiných – intimnějších – důvodů.

Zander se svýma kaštanově hnědýma očima zadívá do těch mých. Musel zaznamenat, že se mi zrychlil puls, ovšem tentokrát mu to na rtech nevykouzlí jízlivý úsměv, vlastně nedá nijak najevo, že by vůči mně ještě cokoliv cítil. Na tváři má kamenný výraz, ze kterého nejde nic vyčíst.

Příkop mezi námi dvěma je čím dál hlubší; sama ani nedokážu říct, kdo se tou pomyslnou lopatou víc ohání. Jedno moje já zoufale doufá, že si to rozmyslel, že mě neopustí a setrvá po mém boku. Pak si ale v hlavě přehraju rozhovor, který jsem spolu vedli při útěku tou tajnou hradní chodbou, během kterého mi kladl za vinu, že nebyl při smyslech a nedokázal odhadnout, k čemu se Atticus chystal. Z toho, že přišel o celé své království, vlastně Zander obviňuje *mě*.

A hned vzápětí už byl ochotný odsunout mě někam na stranu.

Odkašlu si, čímž zároveň zaženu ty nepříjemné myšlenky. „Dneska už lidi tahají spíš bouchačky.“

„Bouchačky?“ Zamračí se. „A to je co?“

„Zbraně, ze kterých vylétají kulky.“

Zamračí se ještě víc.

„Takové malé kousky kovu, co vychází z hlavně a pak letí *hodně* rychle vzduchem. Člověku stačí jen zamířit a vystřelit. To svede *kdokoliv*.“ Důkazem budiž ta hrozivá zpráva v novinách o batoleti, které se dostalo k ledabyle pohozeným, nabitým pistolím svých rodičů.

„Zní mi to tak, že ve tvém světě může zabíjet každý hlupák.“

„To si nedokážeš ani představit.“

Ještě jednou za popruh zatahá. „Teď už ti chybí jenom zbraň.“

Kývnu směrem ke karambitu, co má zavěšený u boku. „Vzala bych si tuhle.“

Natáhne po noži ruku, ale pak zaváhá.

„Já přece vím, jak se s tím zachází. Abarrane mi dala instruktáž.“ Trvala jenom hodinu a ona s výsledkem nebyla dvakrát spokojená. Teď bych ale dala nevím co za to, kdyby tu s námi ta hrůzostrašná velitelka byla, i kdyby si ze mě třeba utahovala, jaká jsem mizerná bojovnice. Snad od tamtud vyvázla živá.

„Tím to není. Já jen, že to nejspíš nebude stačit.“ Z výrazu jeho tváře poznám, že dospěl k rozhodnutí, jednou rukou si vzápětí od vlastního boku odepne pochvu s merthovou dýkou a podá mi ji. Tu samou zbraň mi vtiskl do dlaně během toho krátkého zmatku, co nastal, když se Atticus prohlásil za krále a mě za nepřítele trůnu. Vrátila jsem mu ji, když jsme prchali z hradu.

Zander mi zbraň zavěsí k pasu. „Tímhle můžeš každého nesmrtelného, co se ti postaví do cesty, zabít nebo pořádně zmrzačit.“ Mou dlaň vezme do té své a položí ji na jílec zbraně. „Odeť je tvoje. Měj ji vždy po ruce.“

Klidně mi mohl dát jinou chladnou zbraň z toho tuctu, co u sebe nosí, ale přesto mi nakonec dal tu, u které jsem vždycky tušila, že pro něj má daleko větší hodnotu než jen coby nástroj pro rozsévání smrti. To jeho gesto mě zahřeje u srdce.

Ať už si teď o mně myslí cokoliv, na mém bezpečí mu i nadále záleží. Kdyby tomu tak nebylo, nikdy by mě vlastním tělem nechránil před těmi šípy. A je možné, že by ten vodní štít, který jsem vykouzlila, abych nás – jeho – ochránila, nebyl ani zdaleka tak silný, kdyby mi na něm tolik nezáleželo.

Ale proč mi teď dává svou dýku? Chce se mi tím darem omluvit za to, že se mě chystá opustit?

Co se mu asi právě honí hlavou?

Prohlíží si mě, je mi jasné, že se mi taky snaží přechíst myšlenky. Problém spočívá v tom, že on to umí daleko lépe než já. Já jsem vždycky zármutek schovávala za maskou lhostejnosti. Jenomže před ním svoje pocity neschovám, a to mě štve.

„Za tu dýku děkuju.“

Nad mým vyjádřením vděčnosti jen pokrčí rameny. „Pro tebe se stejně hodí víc.“

Bříškem palce přejeďu po černém kameni vsazeném do jílce. „To jsem si taky říkala. Právě proto jsem ti ji tehdy ve věži chtěla ukrást.“

„Ano, a rozhodně to *nebylo* proto, abys mi mohla podríznout krk a utéct,“ utrousí suše.

„I kdyby mi to bylo vyšlo, tak bych tě nezabila. Já ještě nikdy nikoho nezabila,“ připustím.

„Mimochodem, jakému druhu krádeží se Romeria Wattsová věnovala, ve svém vlastním světě?“

Nedokážu si pomoci a jízlivě se usměju. „Krádežím šperků.“ Tahle profese se asi spouště lidí zamlouvat nebude, ale jsem to *skutečně* já, ne ta proradná ybariská princezna, na kterou si teď musím hrát.

„Proč mě to vůbec nepřekvapuje?“ Koutky úst mu zacukají. „Smím se zeptat, jak dobrá jsi v tom byla?“

„*Hodně* dobrá.“

„Přesně jak jsem předpokládal.“ Očima sklouzne k mým rtů a na chvíli na nich ulpí, než se zase vzpamatuje. Ustoupí o krok dozadu a zase nasadí ten kamenný výraz. „Máš dost sil na to, abys šla po svých, nebo tě mám nést?“ zavolá. Skoro se zdá, že by mu to udělalo radost, kdyby si vzývačku mohl přehodit přes rameno jako pytel mouky.

Gesine zvedne hlavu a znavenýma očima několikrát zamrká, jako by viděla rozostřeně. Vlastními silami se zvedne, dlaně si otře o svůj zmáčený, už tak dost ušpiněný plášť a udělá několik nejistých kroků vpřed.

Úsvit je pro mě požehnáním. Než najdeme udržovanou cestu, promáčené šaty na mně docela uschnou, takže už mi vůbec není zima, naopak se mi pod límcem dělají první kapičky potu.

Elisaf se opírá o kmen jedné vrby. Na travnatém porostu opodál se pase dvojice koní. Jeden z nich zaznamená naši přítomnost a napřímí své štíhlé tělo. „Už jsem si začínal myslet, že jste si dala šlofíka.“

Nedokážu si pomoci a upřímně se usměju. S Elisafem po boku jsem se vždycky cítila ve větším bezpečí, ale nedokážu pochopit, jak se Gesine pořád ještě drží na nohou, snad leda odhodláním, že Zanderovi nedovolí, aby si ji přehodil přes rameno.

Vykročí ke hnědákovi, který k ní stojí nejbližší, a do rukou nejistě sevře jeho uzdu. „Byl bys tak laskav a pomohl mi do sedla?“ Když to řekne, je celá udýchaná, a když se jednou nohou opře o třmen, přivře obě oči.

„Zajisté.“ Elisaf ji vezme kolem štíhlého pasu a do sedla ji vyzdvihne.

Gesine přepadne dopředu, jako by se chtěla celá zachumlat do karamelově zbarvené hřívy svého koně.

„Takže hádám, že tenhle zbyl na nás.“ Elisaf se vyzdvihne do sedla za vyčerpanou vzývačku a její zahalenou postavu si prohlédne z několika úhlů, jako by odhadoval, jak je pravděpodobné, že za jízdy spadne.

Zander vraníka pozdraví něžným pohlazením po celé délce jeho svalnatého boku. „Jaké zprávy přicházejí z Ciriley?“

„Do vesnice se zatím ještě nic nedoneslo.“

„A co je tohle?“ Zander kývne směrem k Elisafovu předloktí.

Všimnu si, že kolem něj má obvázaný pruh látky, celý nasáklý krví. Když odcházel, tak to tam ještě neměl.

„Ach, ano. Tohle.“ Elisaf se na zranění dlouho dívá, jako by se rozhodoval, jak odpoví. „Absolvoval jsem zajímavý rozhovor se Saulovým majitelem.“ Zlověstný pohled v jeho hnědých očích silně kontrastuje s vlídností, na kterou jsem u něj zvyklá. Je to pro mě připomínka, že ačkoliv se vůči mně můj noční strážce v minulých týdnech choval vždy šlechetně, s mečem umí být i smrtící.

Zander si jen rezignovaně povzdechne. „Pojď.“ Pokyne mi rukou. „Pojedeme rychle, otěže musím mít pevně v rukou. Takže budeš sedět za mnou.“

Jsem moc unavená, než abych hrála uraženou. Vyzdvihnu se do sedla, posunu se tak dozadu, jak jen to je možné, a chytím se okrajů.

„Zase pojedeme nalepení jeden na druhého?“ Vyzdvihne se za mnou.

„Nechtěl jsi spíš pravý opak? Držet si mě dál od těla?“ Pokusím se to pronést lhostejným tónem, ale stejně to vyzní ublíženě.

„Toho se určitě dočkám, až z toho koně spadneš, což se, podle mých odhadů, stane hned potom, co se rozjedeme.“

Zamračím se, posunu se dopředu, stehna přitisknu k těm jeho a v hlavě si procházím všechny důvody, proč *nechci* být k Zanderovi tak blízko.

Pootočí se mým směrem, takže ho teď vidím hezky z profilu. „Představa, že se mě držíš, se ti zřejmě dvakrát nezamlouvá, ovšem můžu tě ujistit, že to bude příjemnější než si zlomit vaz při pádu. A Gesine teď úplně nevypadá, že by ti s takovým zraněním mohla pomoci.“

Se značným odporem ho obejmu kolem pasu a spojím ruce. Jeho tělo se přitiskne k tomu mému.

Svou kobylu pobídne ostruhami a ta se rozeběhne takovým tryskem, až mi o sebe začnou drkotat zuby.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Romeria

„*Prr.*“ Zander otěže sevře pevně v rukou. Černá klisnička zpomalí do cvalu, dlouze si povzdechne a z úst se jí spustí pěna. Zastávku jsme si neudělali už celé hodiny. A ona teď přestávku zoufale potřebuje.

To jsme dva, koníčku. Od toho, jak jsme se cvailem bez jediné přestávky hnali členitým terénem a co možná nejvíc se vyhýbali všem hlavním cestám, mě bolí snad každý sval na těle a vnitřní strany stehen mám celé rozdřené.

„Jak je to ještě daleko?“ Prastarý les kolem nás postupně houstne.

„Už jsme skoro tam. Odteď se musíme chovat tak, jako by stromy měly uši a oči.“ Zander se po houští rozhlédne.

Já nevidím nic. „Jsou to přátelé?“

„Loajální.“

Když se Zander se svým koněm vydá po úzké, kamenité stezce, Elisaf jej následuje. Gesine je zase při vědomí a sedí zpříma, dokonce se jí i trochu vrátila barva do obličeje.

Čím hlouběji pronikáme, tím zrádnější naše cesta je. „*Tohle* je Gullyho průsmyk?“ Byla to jedna z možných tras, když se pořádal královský hon. Atticus tvrdil, že je ta trasa pro koně bezpečnější. Když teď vidím hlubokou propast po naší levici, děsím se představy, jak asi vypadaly ty ostatní.

„Tam dole.“ Rukou ukáže směrem do údolí. „Ale Legie se nejspíš utabořila na rovině o kus dál. Je to tam lepší z hlediska obrany a taky je to Abarranino oblíbené loviště. Nechává si tam zásoby.“ Zdá se skálopevně

přesvědčený, že se jeho Legii podařilo uniknout, ovšem drobné zaváhání naznačí, že je taky na pochybách.

Stežka je až příliš úzká, než aby se po ní dalo jet na koni. Zadržím dech a přitisknu se těsně k Zanderovu pasu, snažím se ignorovat kamínky, co se pod kopyty našich koní uvolňují, řítí se dolů z útesu a cestou se odráží od kmenů stromů.

Zakrátko se cesta našťestí stočí pryč od propasti, a místo toho nás zavede do hustého lesního porostu. K mým uším se donese šumění tekoucí vody a během několika vteřin vyjedeme z lesního porostu na malou mýtinu, přes kterou meandruje řeka.

Zander nás dovede k říčnímu břehu. Zajíci, co se doposud skrývali ve vyvýšené trávě, se před koňmi dají na útěk a bílé ocásky vyhazují vysoko do vzduchu. Koně jim však nevěnují vůbec žádnou pozornost, soustředí se jenom na to, že se můžou napít.

Sesednout mi dává dost zabrat. Jak se mi vlněné kalhoty otírají o kůži, musím zatnout zuby. V místech, kde jsem stehny pevně objímala sedlo, mám kůži celou podrážděnou. Zato na zadních partiích jsem cit úplně ztratila. Zadek si promnu rukama a povzdechnu si, čímž si od Elisafa vysloužím uchechtnutí.

„To není k smíchu.“

„Trochu k smíchu to je,“ utrousí Zander roztržitě, ale pozornost dál upírá na stromy.

Gesine nic neříká, kleká si u říčního koryta a do roztřesených dlaní si nabere trochu vody. Ruce pozvedne k ústům a napije se.

„Cítíš se líp?“ Když jdu do dřepu, abych následovala jejího příkladu, svraštím obličej bolestí. Ta studená voda je osvěžující, obzvlášť takhle pod odpoledním slunkem.

„Ano, o hodně,“ prohlásí mezi srdečným smíchem. „Ovšem zpátky do sedla se dvakrát netěším.“

„Nápodobně.“ Hlasitěji se zeptám: „Je to ještě daleko?“

Zander si upraví pouzdro s dýkou na hrudi. „Tady se máme setkat.“

Rozhlédnu se po louce, kde kromě nás a králíků nikdo není. „Neměla by tu teda už být taky Abarrane?“

Nejsem jediná, komu to dělá starosti. Elisaf má na čele hluboké vrásky. „Oni už by tu *měli* být, pokud se tedy z města stačili včas stáhnout.“ Je to odpověď na mou otázku, mně je však jasné, že mluvil ke svému králi.

Zander se zamračí. „To není možné, že by je zastavili řadoví vojáci. Už jsem viděl, jak se Abarrane sama probbojovala přes padesát mužů.“

„Ale přes pět set? Navíc se zraněním od norotaura?“ zeptá se Elisaf váhavě. „Cestou jsem nikoho dalšího nevycítil. Abarrane by tu už přece zřídila obranný perimetr.“

Přes Zanderovo rameno sleduju, jak se nad těmi slovy zamýšlí a jak se ztráta naděje pomalu začíná projevovat na jeho držení těla. Absolvovali jsme tu dlouhou cestu, jen abychom si potvrdili, že je Legie pobitá? Že jsme zůstali sami proti celé armádě, které dřív on sám velel?

„Vycítil jsi nás ani nemohl, jelikož sám páchneš jako latrína,“ ozve se známý hlas, následovaný tichým svištěním, které trvá jen zlomek vteřiny, než Elisafa škrábne letící šíp na paži a zapíchne se do změkklé zeminy za jeho zády.

Když zpoza jednoho balvanu vyjde Abarrane, s lukem přehozeným přes rameno a dlaní položenou na jílcí meče, Zander si zhluboka vydechne úlevou. Válečnice skrze vysokou trávu kulhá se sebejistým výrazem, který silně kontrastuje s řeznými ranami, co hyzdí její šlachovitou postavu, a krvavými cákanci, co její jinak světle žluté vlasy zbarvily do tmava. Tu nejošklivější ránu na stehně má sevřenou škrtidlem. Bude to další přírůstek do její sbírky, ze které asi nejvíc do očí bije ta dlouhá, tenká jizva, co se jí táhne od čela až k jednomu ušnímu boltci?

Nikdy by mě nenapadlo, že tuhle přidrhlou Islořanku uvidím ráda.

„To máš za to, že sis o mně dovolil pochybovat.“ Plochou stranou čepce svého meče poklepe na povrchové zranění na Elisafově paži a rozmaže tak tu trochu krve, co už z rány vytekla.

Elisaf svraští obličej. „Poučil jsem se.“

Zander ji očima rychle přelétl od hlavy až k patě, aby zhodnotil závažnost jejich zranění. „Kolik vás tu celkem je?“

Nasadí vážný výraz. „Devatenáct, včetně mě.“

Nemám sice potuchy, kolik příslušníků měla Legie předtím, ovšem to, jak Zander zatne čelist, mi naznačí, že to číslo bylo daleko vyšší. „Kde teda jsou?“

„Tábor jsme rozbili asi míli směrem na jih, jsme připravení přepadnout každého, kdo by se za námi vydal.“ Svýma ostrýma očima ulpí na mně, a když je přimhouří, nedokážu si pomoci a ucuknu. Abarrane mi vždycky naháněla strach, od chvíle, kdy jsem ji poprvé spatřila v králově pracovně, kde vyhrožovala, že ze mě mučením dostane odpovědi i na to, co jsem nevěděla. Ale zároveň nezaváhala a postavila se na mou stranu, když jsme z náměstí prchali před armádou. Ovšem tehdy jí to Zander dal rozkazem. Zatímco Boaz byl věrný koruně, Abarrane a elitní strážé pod jejím velením byly věrní muži, kterému právem náležela. Za tu neochvějnou loajalitu vůči jeho osobě si zaslouží obdiv.

Ale taky by mě klidně stáhla zaživa, kdyby ji o to Zander požádal, a jedna hodně zvrácená část jejího já by si to i užila.

Těžko říct, co všechno mi Abarrane klade za vinu, ale když svou pozornost obrátí na kraj řeky, v její tváři je patrný neskrývaný vztek. „Co pohledává jedna z čarodějek královny Neiliny v Isloru?“ vyštěkne a v ruce sevře hlavicí svého meče. To bylo poprvé, co jsem slyšela, aby někdo vzývače takhle označil, ale zjevně to nebylo myšleno jako lichotka.

„Tohle je Gesine, vzývačka,“ představí ji Zander. „Co se týče důvodu její přítomnosti v Isloru, to se už brzo dozvíme.“

Čím blíž jsme táboru Legie, tím víc chápu, proč se Abarrane pro to místo rozhodla. Koruny stromů nad našimi hlavami nám poskytují úkryt, zatímco řeka zase poskytuje čerstvou vodu jak koním, tak válečníkům. Na západě a na jihu se spouští strmé skalní stěny, které snižují riziko, že nás tu někdo přepadne, a zároveň legionářům poskytují jasný výhled do údolí pod nimi, aby mohli nepřátele ještě zdaleky pobít svými šípy.

Ozve se krátké zahvízdání, které Abarrane vzápětí zopakuje.

Mou pozornost upoutá pohyb nalevo, kde se sotva dvacet stop od nás zvedne ze země legionář. Šíp, který měl předtím založený v luku a mířil jím na nás, je teď namířený proti zemi.

Mířil na mě, uvědomím si, když pohlédnu do jeho chladných, zabíjácích očí a vybavím si Sofiiny poskoky, dvojici mužů, která pobila celou Korsakovovu ochranku té noci, kdy tohle všechno začalo. Souhlasí snad tenthle legionář s Atticusovým názorem, že by beze mě bylo Isloru líp?

Kolik dalších to asi vidí stejně?

Během svého pobytu v Cirilee jsem těchto válečníků, které si Abarrane sama vycvičila, potkala jenom pár. Ta setkání byla vždy jen krátká, ale nabyla jsem z nich dojem, že kdyby kterýkoliv z nich dostal rozkaz mě zabít, byl by tím můj osud zpečetěn.

A ten jed, co mi koluje v žilách, jim k tomu důvod rozhodně zavdává. Co by asi udělali, kdyby věděli, co dalšího se v tomhle těle skrývá a pomalu vyplouvá na povrch? Poslechli by svého vyhnaného krále, kdyby jim přikázal, ať schovají meče?

Po tom Zanderově varování – že mám všechny považovat za nepřátele – cítím nutkání držet se blízko u jeho boku, když do tábora vstupujeme.

„Zoryo,“ pozdraví Elisaf polohlasně a otěže našich koní předá do rukou válečnice s dlouhými, kaštanově hnědými vlasy spletenými do copů a krvavým obvazem převázaným přes jedno oko. „Jak je to zlé?“

„Čepel z merthy.“ V jejím hlase není patrná jediná emoce.

Elisaf nasadí bolestivou grimasu a konejšivě poplácá válečnici po rameni. „Moc mě to mrzí.“

„Ten syčák za to zaplatil životem, jen mě mrzí, že jsem mu to umírání nemohla ještě trochu prodloužit.“ Zorya svým zdravým okem zatěká z Elisafa na Zandera. Ukloní se. „Vaše Výsosti.“ Očima spočine i na mně, ale pozdravu se od ní nedočkám. Než odvede naše koně pryč, s přimhouřenýma očima vrhne po Gesine pohled, ze kterého člověku přejíždí mráz po zádech.

„To je neštěstí. Patřila k našim nejlepším bojovnicím,“ prohlásí Zander sklesle.

„Zorya je *pořád* jednou z našich nejlepších bojovnic.“ Abarrane po něm vrhne nevraživý pohled, jako by jeho předchozí větu považovala za osobní urážku. Provede nás kolem vousatého válečníka, který si zrovna z meče stírá krev a vnitřnosti. Teď už kulhá o něco nápadněji, provizorní obvaz se jí dál barví čerstvou krví, ačkoliv se ránu pokusila zaškrtnout. Zranění je daleko vážnější, než se snaží předstírat.

Vůně pečeného masa mě udeří do nosu a probudí ve mně hlad, jelikož jsem už od včerejška nic nejedla. Nad ohništěm se opéká ulovený divočák, pod dohledem dvojice válečníků. Kolem stojí několik primitivních stanů – kůží natažených přes stanové tyče –, přičemž v tom nejbližším k nám teď leží na zemi jeden válečník na zádech, zatímco mu spolubojovník zašívá řeznou ránu na břicho. Ostatní odpočívají, kontrolují si obvazy nebo si čistí rány. Ti, kteří můžou chodit, mají v táboře plné ruce práce, štípají dříví, přikládají pod oheň na vaření, brousí čepele svých zbraní a nosí džbery s vodou.

Všichni mají kožené oblečení, potřísněné krví a pokryté oděrkami i řeznými ranami.

Jakmile si však všimnou Gesine, hned přestanou dělat to, čemu se do teď věnovali. Zander nepřeháněl, když nám popisoval jejich pocity vůči čemukoliv z Mordainu. Pohrdání a nedůvěra z nich táhnou na sto honů.

„Devatenáct,“ zopakuje, spíš sám pro sebe, a zatne čelist.

„Je mezi nimi mnoho těžce raněných?“ táže se Gesine, zatímco si válečníky prohlíží. Nepochybně vycítila, jak moc ji nenávidí, ale jestli z nich má strach, tak to dobře skrývá za tou svou klidnou maskou.

Abarrane si vzývačku prohlíží, jako by se rozhodovala, jestli jí vůbec stojí za odpověď. „Většina se jich zotaví sama, časem –“

„Pomůžu jim to trochu urychlit. Vyléčím jich tolik, kolik jen budu moci. Pokud mi dáte svolení,“ dodá a sklopí před vojevůdkyní hlavu na znamení pokory.

„Jestli ti k tomu *oni* dají svolení, ovšem můžu ti zaručit, že většina z nich by si radši... držela odstup od takových, jako jsi ty.“ Abarrane vrhne nevraživý pohled po zlatém límci, který prozrazuje Gesininu příslušnost. „Na druhou stranu, nemáme tu žádné tributy.“

Islořan by se sice asi ze vzývačky nakrmit mohl, jenže pro ni by to pak znamenalo okamžitou smrt. Tím jsem si jistá.

Ta vyhrůžka vyvolá náležitou reakci. Gesine celá zbledne.

Abarrane na to zareaguje hrozivým úsměvem.

„Co se odehrálo v Cirilee?“ Zander stočí konverzaci pryč od vyhrůžek, kterým by Abarrane nejspíš byla schopná dostát.

Pobavený výraz je v tu ránu tentam. „Město padlo takřka ihned poté, co se rozkrítkly zprávy o princeznině licoměrnosti. Tolik vojáků jsem mezi městskými hradbami ještě neviděla, dokonce ani v den vaší svatby.“ Zamračí se. „Nesnažte se mi tvrdit, že to Atticus neměl naplánované.“

„Už si nejsem jistý vůbec ničím.“

„Musel nějak předvídat naši únikovou trasu, protože podél severní a západní hradby rozmístil početné hlídky a s pomocí Kettlingových mužů na nás přichystal mazanou past na mostě.“

„Kettlingovi muži byli záměrně ponecháni vně hradeb. Shodli jsme se na tom, že by Adley neměl mít takový vliv.“

„Nebo to alespoň tvrdil váš bratr.“ Zaváhá. „Přišla jsem o Gorma.“

„To mě mrzí, Abarrane,“ řekne Zander hlasem, ze kterého soucit přímo srší.

Kývne na souhlas, že tu jeho upřímnou soustrast přijímá.

„Kdo zaujme jeho místo zástupce velitelky?“

„Jarek.“

Zander vydá zvuk, o kterém se nedokážu rozhodnout, jestli má být výrazem spokojení či nevole, ale nahlas nic neřekne.

„Pronásledovali nás až k okraji lesa, než se dali na ústup. Byl to sám generál, kdo mi čepelí z merthy způsobil ránu na noze.“

„Adleyho syn? Ještě jsem neslyšel, že by své muže stáhl.“

„Taky jste ho ještě neviděl s useknutou hlavou.“ Svůj luk předá válečníkovi, který zrovna prochází kolem ní. „Byl to Boaz, kdo vydal ten povel k ústupu, když jsme pobili půlku Adleyho mužů. Nepochybuji o tom, že už plánuje další útok. Uvidíme, zda je váš bratr natolik pošetilý, aby do průsmyku vyslal celou královskou armádu.“

Zander pozdraví jednoho muže, který zrovna sedí na pařezu, nahoře bez, celý zbrocený zaschlou krví a s metodickou přesností přejíždí ostrím své zbraně po brousku. Asi by mě nemělo překvapovat, že se Zander se všemi těmihle válečníky zná. Když byl ještě králem, pamatoval si jména a tváře těch, kteří jej obklopovali, od vojáků po podkoní. „Můj bratr má spoustu vlastností, avšak pošetilost mezi ně nepatří. Jeho prioritou bude sjednocení Isloru pod svou vládou. Dobře ví, jaký je Adley intrikář, a nebude riskovat, že těžce nabytý trůn hned zase ztratí v nastalém chaosu. Ten bude mít napilno s rozesíláním depeší do všech koutů Isloru, ve kterých bude oznamovat své nároky na trůn a jmenování svých věrných lokajů na místa šlechticů a šlechticů, co zahynuli během královské krmě. Avšak jakmile s tím skončí, přijde si pro nás.“

„Pro nás, nebo pro ybariskou továrnu na jed?“

Nedopřeju Abarrane to potěšení, že bych na její otázku nějak zareagovala, místo toho svou pozornost zaměřím na řeku, kde si právě několik legionářů a legionářek smývá krev z vypracovaných těl. V jednom z nich poznám strážce, který měl službu v hradním žaláři ten den, co jsem tam šla navštívit Tyreeho, jen teď nemá vlasy spletené do copánků, místo toho se mu lepí na vypracované svalstvo. Přestane se mýt a zadívá se na nás, nevypadá, že by se kvůli nahotě styděl, být mu voda sahá sotva do půlky stehů.

Mám co dělat, abych zachovala neutrální výraz, zatímco rudnu ve tvářích.

„Atticus si sem přijde pro nás *všechny*, s celou silou islorské armády.“ Zanderova slova mě z myšlenek zase vytrhnou.

„Tou dobou už budeme připravení.“